

SESSIÓ DE COMUNICACIONS 5

Divendres 1 de juliol de 2022 – TARDA (15.30-17h)

1. Estudi, traducció i recepció de la literatura i cultura catalanes: edicions, històries, revisions crítiques

Sadurní Martí Castellà (Institut de Llengua i Cultura Catalanes, Universitat de Girona)

Edicions orientades al text, edicions orientades al testimoni i edicions desorientades

La història de la publicació acadèmica de literatura catalana ha seguit un llista limitada de solucions (no sempre satisfactòries), per resoldre problemes d'índole molt diferent. Per raons històriques, hi hagut un buit important en la reflexió teòrica sobre la metodologia editorial, i especialment sobre els problemes lligats a l'establiment d'edicions crítiques —tot i la vehemència amb què s'han atacat solucions que, per exemple, s'allunyaven de la manera “correcta” d'establir lliçons autèntiques en un text o proposaven solucions alternatives a la grafia dels manuscrits o edicions que transmeten les obres.

La irrupció del món digital i els seus debats metodològics (ampliació de la noció d'edició, d'edició crítica i fins i tot de corpus i de lector) ha produït poca inquietud, tot i que és un aspecte que ja és constitutiu de la formació dels filòlegs i del seu horitzó d'expectativa. Això encara és més inquietant en una filologia amb pocs mitjans, com la catalana, on les eines digitals, amb el seu extraordinari ventall de possibilitats, són un element estratègic de futur de la disciplina.

En aquesta comunicació, distingirem, d'acord amb la bibliografia teòrica recent, entre edicions crítiques orientades al text i edicions crítiques orientades al testimoni (amb les tècniques de les humanitats digitals com a marc de fons), i en veurem les conseqüències aplicades a l'edició i estudi dels textos literaris catalans. Per agombolar aquesta distinció, al·ludirem també als darrers debats ecdòtics internacionals i proposarem un debat metodològic sobre alguns principis editorials generals. De fet, observarem com les solucions que es poden proposar a vegades són alternatives, però adequades, perquè obeeixen a objectius diferents a partir de les mateixes dades. I mirarem de demostrar que, en crítica textual, cada text presenta el seu problema i que les fórmules cegues aplicades acríticament són una recepta per al desastre.

Referències bibliogràfiques

BELTRAMI, Pietro (2010). A che serve un'edizione critica? Leggere i testi della letteratura romanza medievale. Bologna: Il Mulino.

DRISCOLL, Matthew. J.; PIERAZZO, Elena (2016). Digital Scholarly Editing: Theories and Practices. Cambridge: Open Book Publishers.

MARTÍNEZ-GIL, Víctor coord. (2013). Models i criteris de l'edició de textos. Barcelona: UOC.

TROVATO, Paolo (2014). Everything You Always Wanted To Know About Lachmann's Method : A Non-Standard Handbook of Genealogical Textual Criticism In The Age of Post-Structuralism, Cladistics, And Copy-Text. Libreriauniversitaria: Padova.

VENY, Joan Ramon (2016). Criticar el text. Per una metodologia de l'aparat crític d'autor. Lleida: Aula Màrius Torres-Pagès Editors.

Nota biogràfica

Professor de Literatura Medieval a la Universitat de Girona. Doctor en Filologia Romànica per la Universitat de Barcelona (1999), el 2001 va obtenir una plaça de Professor Titular de Filologia Catalana a la UdG. És membre investigador de l'Institut de Llengua i Cultura Catalanes, centre que ha dirigit entre 2008 i 2016. Ha orientat la seva recerca cap a literatura catalana i romànica tardomedieval, especialment a la tradició dels cançoners catalans i occitans, la transmissió textual de les obres de Francesc Eiximenis, els problemes metodològics de la crítica textual i les aplicacions de les Humanitats Digitals als estudis filològics. Ha col·laborat a BITECA (Bibliografia de Textos Catalans Antics). Actualment és membre de la redacció de les Obres de Francesc Eiximenis, coordina Eiximenis DB (eiximenis.narpan.net), i codirigeix, amb Miriam Cabré, la base de dades de poesia catalana medieval Cançoners DB (candb.narpan.net) i el portal d'estudis medievals Narpan.net.

Maria Saiz Raimundo (UV)

Dues traduccions franceses contemporànies del "Llibre d'amic e amat"

Tot i que forma part de la ficció del Romanç d'Evast e Blaquerna, i així el van transmetre els setze manuscrits medievals, el Llibre d'amic e amat ha circulat i ha estat traduït de manera independent al llarg de la història. L'expressivitat extraordinària que tenyeix les pàgines d'aquest opuscle així com el seu interès místic han fet possible que aquesta siga, possiblement, l'obra més coneguda i llegida de l'autor mallorquí i, sens dubte, la que ha donat lloc a un major nombre de

traduccions. Si el *Romanç d'Evast e Blaquerna* no es tradueix al francès fins als anys setanta del segle XX, el recull de versicles lul·lians atrau l'atenció dels autors francesos des de les primeres dècades del segle, no només per la naturalesa del seu contingut, sinó també per la seua solidesa estilística. Antonio de Barrau junt amb Max Jacob (1919) i Marius André (1921) tradueixen el *Llibre d'amic e amat* amb només dos anys de diferència, però la lectura que ofereixen parteix d'interessos diferents. Barrau i Jacob beuen de les fonts alquímiques que difonen el pseudo-Llull i presenten una traducció menys literalista i més narrativa en alguns casos. Per la seua banda, André manifesta el rebuig a aquesta tradició i s'inscriu en la línia catòlica i conservadora que s'apressa a remarcar la qualitat apostòlica de Llull per tal d'allunyar-lo de l'heterodòxia en què una part de la recepció l'havia volgut situar des del segle XIV. Jacob barreja llegenda i realitat, mentre que André copsa un Llull d'idees pioneres en la història de la filosofia. L'anàlisi d'aquestes dues traduccions esdevé un exemple pràctic de la doble vessant de la recepció francesa contemporània de Llull, que es mou entre els intel·lectuals i els simbolistes del París del XX i la tradició catòlica ortodoxa.

Referències bibliogràfiques

- André, Marius (1900). *Le bienheureux Raymond Lulle*, París: Victor Lecoffre.
- Bonner, Anthony (2003). "Estadístiques sobre la recepció de l'obra de Ramon Llull", *Studia Lulliana*, 43, pp.83-92.
- Hillgarth, J.N. (1998). *Ramon Llull i el naixement del lul·lisme*, Barcelona: Edicions Curial.
- Llinarès, Armand (1975). "La presencia de Ramon Llull en Francia", *Estudios Lulianos*, 19, pp. 107-115.
- Llull, Ramon (1919). *Livre de l'ami et de l'aimé. Petits cantiques d'amour dialogués par lesquels l'entendement et la dévotion s'augmentent*, Barrau i Jacob (trad.), París: Éditions de la Sirène.
- Llull, Ramon (1921). *L'ami et l'aimé*, Marius André (trad.), París: G. Crès et Cie.
- Llull, Ramon (2012). *Llibre d'amic e amat*, Albert Soler (ed.), Barcelona: Barcino.
- Probst, Jean Henri (1912). *Caractère et origine des idées du Bienheureux Raymond Lulle*, Tolosa: Édouard Privat.
- Schib, Gret (1970). "Notes sobre les traduccions franceses de Ramon Llull", *Estudis Romànics*, 13, pp. 269-274.
- Tarré, José (1941). "Los códices lulianos de la Biblioteca Nacional de París", *Analecta sacra tarraconensia: Revista de ciències historicoeclesiàstiques*, 14, pp. 155-182

Nota biogràfica

Maria Saiz Raimundo (1995) és graduada en Filologia Catalana per la Universitat de València (2017), amb premi extraordinari de grau. Va cursar el Màster en Estudis Comparatius de Literatura, Art i Pensament (Universitat Pompeu Fabra, 2018) i el Màster Universitari en Formació del Professorat (UCV, 2019). Actualment és investigadora en formació dins del Programa de Formació de Professorat Universitari (FPU) del Ministerio de Ciencia, Innovación y Universidades (2018-2022), al Departament de Filologia Catalana de la Universitat de València i a l'Institut Interuniversitari de Filologia Valenciana. La seua investigació se centra en la literatura catalana medieval, concretament en l'estudi de les obres primerenques de Ramon Llull. En els darrers mesos ha dut a terme diverses estades de recerca internacionals, al Raimundus-Lullus-Institut de Friburg de Brisgòvia i a l'École Normale Supérieure de París.

Sergi Castellà Martínez (UPF)

La doble tradició de recepció contemporània de Ramon Llull en llengua francesa

A l'*Histoire littéraire de la France*, Émile Littré i Barthélemy Hauréau van jutjar les aportacions filosòfiques de Llull d'eixorques i inservibles per a la raó contemporània. Recollien l'esperit del positivisme de l'època, però alhora reconeixien el creixent interès del filòsof en l'àmbit literari. A mesura que se succeeixen les impressions de les novel·les i les poesies de Llull, però, el filòsof capta l'atenció renovellada d'intel·lectuals francesos que s'hi aproximen per causa d'interessos diversos. Amb els coneguts casos de Max Jacob i Marius André com a punt de partida, explorem la doble tradició de la recepció contemporània francesa de Llull, que en valora l'originalitat de les aportacions i en fa reverdir la posició en l'àmbit de la història de les idees. Per una banda hi ha les fonts alquímiques i hermètiques, que difonen la mistificació esotèrica del pseudo-Llull, i que arriben fins a Fulcanelli, que l'esmenta com a mestre alquimista a *Le Mystère des Cathédrales*. Les insòlites aventures alquímiques, i la plasticitat inversemblant de la simbologia que les acompanya, criden l'atenció d'intel·lectuals com Jacob o els membres del cercle surrealista de París. Alhora, el dubte permanent d'heterodòxia que penja sobre l'obra de Llull des que Nicolau Eimeric va aconseguir-ne la condemna fa que, en l'àmbit catòlic i conservador francès, es frisi per una justificació de la validesa i ortodòxia dels plantejaments lul·listes, i l'harmonització de la seva peculiar doctrina amb les expectatives i esperances religioses del segle XX. Els discrets vasos comunicants entre ambdues tradicions, ja visibles no obstant en la sensibilitat particular de Max Jacob, o en els papers personals d'André Breton, permeten de fer una exploració preliminar de les expectatives i els termes de la recepció francesa contemporània de Ramon Llull.

Referències bibliogràfiques

- André, Marius (1900). *Le bienheureux Raymond Lulle*, París: Victor Lecoffre.
- Bauer, Ralph (2019). *The Alchemy of Conquest: Science, Religion, and the Secrets of the New World*, Charlottesville: U Virginia P.
- Breton, André (1963). *Manifestes du surrealisme*, París: Gallimard.

- (1979). *Le Surréalisme et la Peinture*, París: Gallimard.
- DDAA (1932). *Les livres Surréalistes ainsi que les publications surréalistes sont toujours en vente à la Librairie José Corti*, París: L'Union.
- Llinarès, Armand (1975). "La presencia de Ramon Llull en Francia", *Estudios Lulianos*, 19, pp. 107-115.
- Longpré, Éphrem (1926). "Lulle, Raymond (Le bienheureux)", *Dictionnaire de Théologie Catholique* IX, 1, pp. 1072-1141.
- Pereira, Michela (2001). *Arcana Sapientia. L'alchimia dalle origini a Jung*, Roma: Carocci.
- Probst, Jean Henri (1912). *Caractère et origine des idées du Bienheureux Raymond Lulle*, Tolosa: Édouard Privat.
- (1945). *Le B. Ramon Llull annonciateur espagnol insulaire de San Juan de la Cruz (St. Jean de la Croix)*, Murcia: Anales Universidad de Murcia.

Nota biogràfica

Investigador predoctoral en formació a la Universitat Pompeu Fabra (ajut FPU del Ministeri d'Educació espanyol)
Prepara una tesi sobre la pervivència i l'adaptació del pensament de Ramon Llull en les poètiques contemporànies, centrada en els casos de J. V. Foix i Josep Palau i Fabre
Principals interessos: Teologia; Intersecció entre religió, estètica i poètica en l'Occident secularitzat
Publicacions: "El Ars de Llull y la práctica literaria de dominio de la contingencia, a partir de una poesía de J. V. Foix" (Bandue, 2021, en premsa), "Poetic Objectification of a Shattered Subject: The Alchemical Poetry of Josep Palau i Fabre" (*Journal of Aesthetics & Culture* 13, 2021), Aproximació a dues reescriptures renaixencistes del Llibre d'amic i amat (dins C. Gregori et al., *Reescriptures literàries...*, 2020, pp. 253-276)

* Aquesta comunicació està estretament relacionada amb la proposta de Maria Saiz, "Dues tradicions franceses contemporànies del Llibre d'amic e amat," perquè s'hi desenvolupen les hipòtesis fonamentades en els dos textos presentats per l'autora.

2. Literatura catalana contemporània, del XIX al XXI

Maria Garcia Martínez (Universitat de València. Lectora de català a Aix-Marseille Université)
La nova sextina de Joan Brossa i Maria-Mercè Marçal

Ens apropem a la sextina des d'un punt cronològic, i veiem com des del seu naixement a l'edat mitjana fins arribar a la importantíssima recuperació que fa Joan Brossa, evoluciona. Amb el recorregut que fa aquesta composició poètica observem com la forma segons el període o l'autor o autora que l'escriba té una temàtica diferent, una modalitat diferent o fins i tot com aquests poetes aporten novetats sense allunyar-se del motlle original trobadoresc. Es parteix d'un marc teòric on aprofundim sobre la sextina i els textos que la defineixen com a tal. Per arribar a la nova sextina partim del bressol de l'edat mitjana amb Arnaut Daniel, passem per l'impuls que li donen en el Renaixement Dante i Petrarca i com posteriorment passa al Barroc espanyol. A partir d'aquest moment ens trobem amb un buit fins que Brossa la recupera i posteriorment es conreada per Maria-Mercè Marçal, dos veus úniques i potents en la nostra literatura que eleven la sextina al lloc més alt de la poesia actual. És important que Joan Brossa recupere la forma i es reconega hereu de la tradició medieval, ja que fins el moment, els poetes anteriors que escrivien sextines ho feien a partir de les tradicions anteriors i no de la tradició originària. Amb i gràcies a Brossa se'ns obren els nous camins que una forma poètica tan estricta com la sextina pot tindre. Marçal afavoreix alhora que reforça la recuperació de Brossa de la sextina. En el seu cas, la innovació la trobem en la temàtica que tracta: l'experiència sexual lèsbica.

És molt interessant veure l'evolució que ha tingut aquest gènere poètic català al llarg dels anys i de la història de la literatura, i com sense deixar la seua essència medieval ha anat adaptant-se al llarg del temps i Brossa i Marçal actualitzen aquest producte i ens ofereixen un nou.

Referències bibliogràfiques

- Bargalló, Josep, (2012) «La sextina mètrica i matemàtica: d'Arnaut Daniel a Joan Brossa», Torredembarra sur mer. Disponible en línia <https://josepbargallo.wordpress.com/2012/03/29/la-sextina-metrica-i-matematica-darnaut-daniel-a-joan-brossa/>
- Battaglia, Salvatore, (1965) *La coscienza letteraria del Medioevo*, Napoli, Liguori.
- Bordons, Glòria (1987) «Joan Brossa i el seu viatge per la sextina», dins *Els Marges* 38. Disponible en línia <http://www.raco.cat/index.php/Marges/article/viewFile/109142/157388>
- Brossa, Joan, (1987) *Viatge per la sextina (1976-1986)*, Barcelona, Quaderns Crema.
- Cenizo, José, (2006) «Teoría y práctica de la sextina en su inventor, Arnaut Daniel, y su repercusión en la literatura española», Sevilla. Disponible en línia <https://dialnet.unirioja.es/servlet/articulo?codigo=4046990>
- Font, Marta (2010), «La dissimilació del jo vs tu en la poesia de Maria-Mercè Marçal. Anàlisi comparativa entre les sextines de Terra de Mai i Sang presa», dins *Lectora: revista de dones i textualitat*, 16, p. 177-194. Disponible en línia <https://www.raco.cat/index.php/Lectora/article/view/218995/299386>
- Julià, Lluïsa (2001), *Maria-Mercè Marçal. Contraban de llum*, Barcelona, Proa
- Marçal, Maria-Mercè, (1982) *Terra de Mai*, València, El Cingle
- Romeu i Figueras, Josep (1975) «Tres sextines del primer quart del segle XVII (Notes a un gènere poc atès a les lletres catalanes)», dins *Els Marges*, 4. PDF: <https://www.raco.cat/index.php/Marges/article/viewFile/94602/156642>
- Shapiro, Marianne (1984) «Entrebescar los motz: Word-Weaving and Divine Rhetoric in Medieval Romance Lyric» dins *Zeitschrift für romanische Philologie* 100, p. 355-383.

Nota biogràfica

Graduada en Filologia hispànica per la Universitat Complutense de Madrid.
Graduada en Filologia catalana i Màster en assessorament lingüístic i cultura literària per la Universitat de València.
Actualment lectora de català a Aix-Marseille Université.

Jesús Jiménez Martínez (UV)

L'estructura rítmica d'Ausiàs March i Vicent Andrés Estellés: una aproximació quantitativa basada en principis mètrics universals

La selecció dels patrons rítmics d'un poeta pot ser determinada per tres factors: les condicions de bona formació mètrica universals, comunes a totes les llengües; la gramàtica mètrica i l'estructura del vocabulari de la seua llengua, i el seu estil personal. Amb la intenció de valorar la influència d'aquests tres factors, en aquesta comunicació compararem els patrons accentuals utilitzats per Vicent Andrés Estellés en els alexandrins del *Llibre de meravelles* (1971) amb les estructures accentuals del metre habitual d'Ausiàs March: el decasíl·lab cesurat a minore (4+6 síl·labes), la segona part del qual es regeix per les mateixes exigències mètriques que els hexasíl·labs dels alexandrins (accent a la sisena síl·laba i accent lliure a la resta de síl·labes). L'anàlisi conjunta mostra que en els dos autors actuen les mateixes restriccions mètriques universals i que, a

més, el seu pes és equivalent. Aquesta equivalència es detecta, primerament, en la semblança en l'ordenació dels patrons accentuals segons la seua freqüència, amb una preferència clara pels models rítmicament millors (els models purs binari i ternari), i, segonament, en la similitud en les proporcions d'ús dels diferents esquemes accentuals. Aquesta doble coincidència indica que, malgrat la distància temporal, March i Estellés comparteixen una mateixa gramàtica mètrica. Només els separa una lleugera inclinació de March cap als patrons de ritme binari, enfront de la preferència d'Estellés pel ritme ternari. Aquesta diferència, que és independent del metre usat pels autors, s'ha d'atribuir a les seues preferències estilístiques.

Referències bibliogràfiques

- Jiménez, Jesús. 2019. "Poesia bastida amb materials planers: Optimització del ritme en els alexandrins d'Estellés". *Zeitschrift für Katalanistik* 32, 223-269.
- Jiménez, Jesús. En premsa. "The rhythmic structure of Ausiàs March (1397-1459) and Vicent Andrés Estellés (1924-1993): A quantitative constraint-based approach". *Zeitschrift für romanische Philologie*.

Nota biogràfica

Llicenciat en Filologia Hispànica (especialitat: Valencià) per la Universitat de València (1990). Doctor en Filologia per la Universitat de València (1997) amb la tesi doctoral L'estructura sil·làbica del dialecte valencià, dirigida pels professors Àngel López-García i Manuel Pérez Saldanya. Treballa com a professor titular d'universitat adscrit al Departament de Filologia Catalana de la Universitat de València (1999). Des del setembre de 2018 dirigeix el Departament de Filologia Catalana. És membre de l'Institut Interuniversitari de Filologia Valenciana (2008). La seua investigació se centra en la fonologia del català, la variació lingüística i la dialectologia. En aquests àmbits, dirigeix el grup Fonètica i fonologia del català de la Universitat de València (GIUV2013-137) i participa en el grup de recerca Gevad (Grup d'estudi de la variació dialectal), adscrit a la Universitat de Barcelona (projecte actual: PID2020-113971GB-C21; IP: C. Pons-Moll, M.-R. Lloret.), i en el Grup d'estudi de la variació (GEV).

Maria Palmer Clar (UIB)

"Què és el collage, sinó acostar soledats"

A l'assaig "Ludwig Jujol. Què és el collage, sinó acostar soledats. Lluís II de Baviera, Josep Maria Jujol" Perejaume (Pere Jaume Borrell i Guinart, 1954) posa en pràctica literària la teoria amalgamadora de la tècnica del collage a través de la comparança de dos personatges històrics: el monarca Lluís II de Baviera i l'arquitecte Josep Maria Jujol, si bé passa també per altres figures rellevants que fan de baules entrambdós, com Wagner o Gaudí.

El propòsit de la meua comunicació és triple: en primer lloc, voldria presentar amb certa profunditat el text assagístic de Perejaume com una indagació teòrico-pràctica de la tècnica del collage, amb les innovacions que hi adscriu l'artista i la mirada transdisciplinària amb què s'hi aproxima (tan explotada en la seva obra artística, d'altra banda). En segon lloc, pretenc estudiar el factor que denomino "l'art del picapedrer", una forma de collage que sosté la idea de l'obra artística d'autoria múltiple, fet que comporta una desmitificació de la figura autorial. Finalment, voldria compartir algunes vies d'investigació que encara he d'explorar, les qual estan vinculades a aquest text assagístic, en primer terme i, en segon terme, a la meua recerca de tesi.

Referències bibliogràfiques

- Perejaume (1989). *Ludwig Jujol*. Barcelona: Edicions de la Magrana.
- Perejaume (2003). *Obreda*. Barcelona: Edicions 62.
- Cabo Arenguínolaza (1999). *Teorías sobre lírica*. Madrid: Arco Libros.

Nota biogràfica

Graduada en Llengua i Literatura Catalanes i en Llengua i Literatura Espanyoles per la Universitat de les Illes Balears, amb doble premi extraordinari de final de carrera. També ha cursat el màster de Construcció i Representació d'Identitats Culturals (UB) i va començar el Màster de Filosofia (UIB), que va interrompre durant el confinament. Ha estat professora al CEPA Calvià i també ha impartit classes de català per a joves nouvinguts a l'IES Felanitx i a l'IES Mossèn Alcover. Col·labora regularment a la revista *Caràcters* i ha publicat articles i ressenyes a diverses revistes científiques, com *Els Marges* o *Reduccions*.

La seva línia de recerca va encetar-se amb l'estudi de la poesia contemporània des d'una perspectiva de gènere i amb l'exploració de la noció de subjecte, especialment a l'obra de Maria Sevilla. Va prosseguir per viaranys semblants amb l'anàlisi de la violència a l'obra d'Antònia Vicens i amb l'estudi de la mirada poètica als versos de sor Juana Inés de la Cruz i a la narrativa de Mercè Rodoreda.

Javier Giralte Latorre / Maria Teresa Moret Oliver (Universitat de Saragossa)
Poemes en veu de dona a la Franja d'Aragó

La nòmina actual d'autors que escriuen en català sorgits a l'Aragó no deixa de ser sorprenent atesa l'abast geogràfic i demogràfic de la Franja d'Aragó. I encara ho és més si tenim present que usen una llengua que en aquella regió no és oficial. A partir dels anys 60 del segle XX es produí un retorn al conreu literari del català en terres aragoneses i des d'aleshores el panorama canvià totalment, sobretot a partir de les acaballes del segle passat. Tanmateix, crida l'atenció el predomini de les veus masculines per damunt de les femenines, fet que, d'altra banda, ha estat així històricament. Amb l'arribada de la democràcia aparegueren algunes dones que, en un ambient localista, decidiren emprar el català en les seves composicions de caràcter popular, i caldrà esperar als anys noranta per trobar alguns noms amb certa identitat (Mercè Ibarz, per exemple). Certament els inicis del segle XXI han estat propicis per a la producció literària feta per dones a la Franja, però encara són poques les que fan la seva tasca en el camp de la poesia. La seva creació no és extensa, però sí prou vàlida com per albirar-hi una força creativa que enfonsa les arrels i cerca la inspiració en aquest territori fronterer. I, a més, amb la particularitat de tenir com a llengua pròpia el català i conservar elements culturals lligats a ambdues bandes de la frontera.

La nostra comunicació vol presentar aquestes dones que, d'una manera callada, estan aconseguint que les veus femenines en la poesia de la Franja deixin de ser la branca silenciada de la literatura aragonesa escrita en català. També oferirem informació sobre el català que usen, per tal de comprovar en quin grau reflecteixen les particularitats diatòpiques de llurs varietats locals.

Referències bibliogràfiques

- Betrià, Esteve (2009): «Literatura catalana a l'Aragó», Temps de Franja. Suplement Styli locus, 1, p. 1.
Llop, Merxe (2011): «Literatura femenina a la Franja», Temps de Franja. Suplement Styli locus, 5, p. 1-2.
Moret, Hèctor (2009): «Breu diccionari d'escriptura i escriptors contemporanis en català a l'Aragó», Alazet, 21, p. 33-72.
Quintana, Artur (1984): «La literatura catalana a l'Aragó», Els Marges, 30, p. 122-125.
Quintana, Artur (2017): «Panorama de la literatura contemporània catalana a l'Aragó», en Javier Giralte y María Teresa Moret (eds.), El repte d'investigar a la Franja d'Aragó. Zaragoza: Prensas de la Universidad de Zaragoza <https://puz.unizar.es/1884-el-repte-dinvestigar-sobre-la-franja-darago.html>
Sasot, Màrio (1995): Així s'escriu a la Franja. (Antologia i guia didàctica d'autors de l'Aragó catalanòfon). Zaragoza: Gobierno de Aragón.
Sasot, Màrio (2003): «La literatura catalana a l'Aragó: d'un trist ermot cultural a una realitat en ebullició», en Ramon Sistac (ed.), De fronteres i mil·lennis: la Franja, any 2001. Barcelona: IEC, p. 35-48.

Nota biogràfica

Javier Giralte Latorre. Doctor en Filosofia i Lletres. Professor Titular de Filologia Catalana (Universitat de Saragossa). Recerca: estudi del català a la Franja. Publicacions: Aspectos gramaticales de las hablas de La Litera, Lèxic de la Llitera, La llengua catalana en documentació notarial del segle XVI d'Albelda, Llibre de testaments (1397-1429) d'en Pere Oriola, notari de Fondespata. Edició i estudi lingüístics, «Sie manifesta cosa a tots hòmens». El català del segle XIV en textos notariais del Matarranya.

Maria Teresa Moret Oliver. Doctora en Filologia Hispànica. Tesi doctoral: Documentació notarial aragonesa del segle XIV escrita en català. Edició i estudi grafemàtic, l'única redactada i defensada en català a la Universitat de Saragossa. Professora Associada (Universitat de Saragossa). Recerca: estudi del català a la Franja. Publicacions: El pleito del guijaje ganadero de Ribagorza (1316-1319). Edición y estudio histórico-lingüístico, «Sie manifesta cosa a tots hòmens». El català del segle XIV en textos notariais del Matarranya.

Margalida Pons Jaume (UIB)

Cicatrius afectives: poesia, espai urbà i contravencions del domèstic

Al poemari '5 cm (la cicatriu)', Mireia Vidal-Conte parla d'embrutar el Passeig de Gràcia i "mostrar teixit cutani / malmès": la ferida esdevé, així, la intersecció que evidencia la labilitat de la separació entre l'interior i l'exterior. I en un text inclòs al volum col·lectiu 'Barcelldones', Montserrat Roig escriu que els carrers i les places "són l'epidermis de les ciutats" i que les cases en constitueixen "els òrgans interiors; de vegades el cor, de vegades les freixures". Si bé la metàfora orgànica que equipara la ciutat a un cos no és nova —com recorda Elizabeth Grosz en un assaig recollit al volum 'Sexuality and Space', el paral·lelisme isomòrfic entre cos i ciutat ha estat molt freqüentat des del segle XVII—, la comparació serveix per indagar en la dimensió polític-emocional dels espais urbans. Contra la creença tradicional que el món afectiu no té incidència política ni econòmica, les "orientacions emocionals" de la geografia sostenen que les emocions són essencials en la manera com les persones interactuen amb el seu entorn i reivindiquen la importància de les emocions en l'esfera pública. A partir de poemes de Marta Pessarrodona, Anna Aguilar-Amat, Montserrat Abelló, Teresa Colom, Paula S. Piedad i altres autores, aquesta comunicació proposa un itinerari per diverses representacions de la ciutat —de l'intel·lectualisme a la claveguera, de la

idealització al distòpic, dels centres peatonals a les rondes ballardianes— travades per la idea de cicatriu afectiva, és a dir, l'empremta emocional perceptible en la representació dels espais. Voldria llegir aquesta empremta de dues maneres: per un costat, com a esquerda des d'on es construeixen contraimatges de la ciutat; per un altre, com un qüestionament del discurs que limita el domèstic a la intimitat de l'espai interior.

Referències bibliogràfiques

- Anderson, K. & Smith, S (2001). "Editorial: Emotional Geographies". *Transactions of the Institute of British Geographers*, 26(1). 7-10.
- Carrera Suárez, Isabel (2015). "The Stranger Flâneuse and the Aesthetics of Pedestrianism". *Interventions*, 17(6). 853-865.
- Colomina, Beatriz (ed.) (1992). *Sexuality and Space*. Nova York: Princeton Architectural Press.
- DD. AA. (1989). *Barcelldones*. Barcelona: Edicions de l'Eixample.
- Eldridge, Adam (2010). "Public panics: problematic bodies in social space". *Emotion, Space and Society*, 3(1). 40-44.
- Meskimmon, Marsha (1997). *Engendering the City: Women Artists and Urban Space*.
- Taboada Molina, Alberto (2019). "La cartografía del no-lugar: interpretaciones emocionales del territorio". *Rita*, 11. 142-149.

Nota biogràfica

Margalida Pons (Palma, 1966). Professora de literatura catalana contemporània i literatura comparada a la Universitat de les Illes Balears, on coordina el grup de recerca LiCETC (Literatura Contemporània: Estudis Teòrics i Comparatius). Les seves línies d'investigació inclouen la poesia del segle XX, la literatura d'experimentació i l'aplicació de les teories afectives als estudis literaris.

Pilar Arnau Segarra (UIB)

Funció dels paratextos en la literatura catalana d'origen internacional al segle XXI

L'objectiu d'aquesta comunicació és estudiar els paratextos dels llibres de literatura catalana d'autoria d'origen internacional, i les funcions que exerceixen en el sistema literari català.

Referències bibliogràfiques

- BERNECHEA NAVARRO, Sara (2013) "Paratextos, producción espacial e inmigración: expectativas de lectura en L'últim patriarca de Najat El Hachmi", en Carmen Manzano Rovira et al. (ed.) ARBA 24. *Acta Romanica Basiliensia*. *Traspassando fronteras*, pàgs. 119-129.
- CARBONELL (2000): Ovidi Carbonell i Cortés, «Traducción, Oriente, Occidente... y la necesidad del exotismo para la traducción», en Eduardo Manzano Moreno et al. (ed.) *Orientalismo, exotismo y traducción*. Cuenca: Ediciones de la Universidad de Castilla-La Mancha, pàgs. 173-180.

Nota biogràfica

Pilar Arnau i Segarra és diplomada en Traducció i Interpretació per la Universitat Autònoma de Barcelona i llicenciada per la Universitat de Toulouse- Le Mirail. (França). Ha ampliat estudis a les Universitats de Bochum i Hamburg (Alemanya), i a la Universitat de les Illes Balears.

Alfons Gregori i Gomis (Universitat Adam Mickiewicz de Poznan)

Apunts sobre les modalitats no mimètiques en la narrativa breu catalana contemporània: a propòsit de l'insòlit

La recent aparició del volum *Extraordinàries: noves autores de l'insòlit* (2020), editat per Ricard Ruiz Garzón a l'editorial Males Herbes, posa sobre la taula un terme poc habitual en el discurs acadèmic dels estudis literaris en llengua catalana (i no gaire més en l'àmbit hispànic): l'insòlit, que en ocasions s'havia emprat per traduir l'"étrange" todorovià. Les categories globalitzadores de la narrativa no mimètica són diverses i varien en funció del temps i l'espai: 'fantasy' sembla haver triomfat en l'àmbit anglosaxó, mentre que 'littérature de l'imaginaire' ha fet camí als països francòfons, per bé que amb el concurs de l'insòlit, aquest amb sentits més o menys estrets. Paral·lelament, les formes en diferents idiomes de la paraula 'fantàstic' també han estat emprades com a termes genèrics per referir-se a les modalitats no mimètiques: des del meravellós en tota la seva extensió fins a una de les més recents, l'inusual, passant pel surrealisme, l'estrany (sovint terrorífic), la ciència-ficció o el realisme màgic, per esmentar-ne solament els més significatius.

Després de sistematitzar de manera concisa les diverses propostes terminològiques i assenyalar com han afectat en el panorama teòric nostrat, la present comunicació té com a objectiu posicionar en aquest marc obres rellevants de la narrativa breu de caràcter no mimètic en llengua catalana escrites durant el segle XXI. La comunicació, però, no té una ambició

merament taxonòmica, sinó més aviat de reflexió sobre les problemàtiques derivades, d'una banda, de l'intent d'adaptació a les innovacions genèriques i, de l'altra, de l'ús acrític de determinats termes en l'àmbit de la recerca, així com de la porositat entre els estudis literaris i l'espai públic de difusió de les humanitats en les societats occidentals.

Referències bibliogràfiques

- ÁLVAREZ MÉNDEZ, Natalia, Ana ABELLO VERANO & Sergio FERNÁNDEZ MARTÍNEZ (eds.). Territorios de la imaginación: poéticas ficcionales de lo insólito en España y México. Lleó: Universidad de León.
- ARMITT, Lucie (2005). Fantasy fiction: an introduction. Nova York / Londres: Continuum.
- GREGORI, Alfons (2015). La dimensión política de lo irreal: el componente ideológico en la narrativa fantástica española y catalana. Poznan: Wydawnictwo Naukowe UAM.
- GUIOMAR, Michel (1988). Principes d'une esthétique de la mort. París: José Corti.
- MARTÍNEZ-GIL, Víctor (ed.). Antología de narrativa fantástica i especulativa. Barcelona: Galàxia Gutenberg / Cercle de Lectors.
- OLCINA, Emili (ed.) (1998). Antología de narrativa fantástica catalana. Barcelona: Laertes.
- ROAS, David (2011). Tras los límites de lo real: una definición de lo fantástico. Madrid: Páginas de Espuma.
- TODOROV, Tzvetan (1970). Introduction à la littérature fantastique. París: Seuil.

Nota biogràfica

Alfons Gregori és doctor en literatura comparada i professor titular de l'Institut de Filologia Romànica de la Universitat Adam Mickiewicz de Poznan. Hi va ser cap de l'Àrea d'Estudis Catalans (2013-2019) i des de 2018 és director del Centre d'Estudis Catalans. Ha publicat nombrosos treballs sobre literatura fantàstica, traduccions literàries i música popular contemporània, tenint en compte preferentment la inscripció ideològica en el text artístic. L'any 2015 va publicar l'estudi La dimensión política de lo irreal: el componente ideológico en la narrativa fantástica española y catalana. És membre del grup de recerca Grupo de Estudios sobre lo Fantástico, amb seu a la Universitat Autònoma de Barcelona. Entre d'altres, ha participat en els projectes de recerca La literatura de segundo grado: las relaciones hipertextuales en la literatura catalana desde el "Modernisme" hasta 1939 i Lo fantástico en la cultura española contemporánea (1955-2017): narrativa, teatro, cine, TV, cómic y radio.

Laia Guzmán Carrasco (Universitat de Lleida)

El bateig de Josep Vallverdú en la novel·la d'aventures (1960-1969) Del venedor de peixos a Rovelló

La novel·la d'aventures és un gènere literari molt prolífic. Alguns autors situen l'inici del gènere dedicat a infants i joves l'any 1719 amb la publicació de Robinson Crusoe de Daniel Defoe. Quan parlem dels relats d'aventures en llengua catalana, hem de destacar Josep Vallverdú com un dels principals narradors d'aventures en català. Durant la dècada dels seixanta publica 4 obres dirigides a infants i joves que narren les aventures dels seus protagonistes. L'any 1960 es publica la primera novel·la d'aventures de Josep Vallverdú, El venedor de peixos. Cinc anys després publica Trampa sota les aigües. El 1968 publica Una caravana invisible. Només un any després publica Rovelló, la seva obra més premiada i prolífica, que fins i tot es va adaptar en una sèrie de dibuixos animats. En totes les obres trobem un denominador comú, un protagonista masculí que a través de l'amistat i les ganes de viure aventures s'endinsa en una situació de perill que li permet evolucionar, aprendre i créixer. Aquest estudi té com a objectiu principal analitzar com l'autor s'endinsa en la tradició del gènere basada en tres pilars bàsics: l'heroi, el viatge i l'aventura i com aquests elements evolucionen o no, dins el gènere de la mà de l'autor.

Referències bibliogràfiques

- Albuquerque-Garcia, L. (2011). El «Relato de Viajes»: hitos y formas en la evolución del género. Revista de Literatura no 145, 15-34.
- Colomer, T. (1995). ¿Malos tiempos para la aventura? Peonza; Revista de literatura infantil y juvenil, 24-30.
- Luengo Almena, J. L. (2004). Concepto y ritualización de lo heroico para una poética de la narrativa de aventuras. Estudios lingüísticos y literarios «in memoriam» Eugenio Coseriu (1921-2002).
- Luengo Almena, J. L. (2011). De "lo otro" a "lo nuestro": El viaje en la novela juvenil contemporánea de aventuras. Revista de literatura Primeras noticias.
- Vallverdú, J. (1960). El Vendedor de peixos. Arimany.
- Vallverdú, J. (1965). Trampa sota les aigües. Estela.
- Vallverdú, J. (1968). La caravana invisible. Aliorna.
- Vallverdú, J. (1969). Rovelló. La Galera,

Nota biogràfica

Graduada en educació infantil i primària, menció de llengües estrangeres. Actualment realitza la tesi doctoral en relació amb l'autor Josep Vallverdú.

Enric Falguera Garcia (Universitat de Lleida) La poesia infantil de Josep Ma Sala-Valldaura

Josep Ma Sala-Valldaura (Gironella, 1947) és un dels poetes catalans més actius i consolidats del tombant de segle en llengua catalana, a més d'assagista. Com en altres casos: Miquel Desclot, Miquel Martí i Pol o Marc Granell, per exemple, Sala-Valldaura ha dedicat part de la seva producció poètica al conreu de la poesia infantil. La present comunicació és una aproximació a aquesta producció formada pels volums *Tren de paraules* (1997), *Disfresses* (2002) i *El carnaval dels animals* (2011), a més de la traducció del poema tradicional polonès "La locomotora". L'objectiu de la comunicació és analitzar els temes, característiques i formes poètiques de la poesia infantil de Sala Valldaura, establir-ne paral·lelismes amb la poesia per a adults i valorar-ne els trets significatius i les possibilitats didàctiques en l'adquisició i el desenvolupament de la competència lectoliterària. A més a més, assajarem de situar la poesia infantil de Sala enmig de l'ingent i productiu panorama de poesia infantil en llengua catalana al llarg d'aquestes dues darreres dècades.

Referències bibliogràfiques

- AULET, Jaume. «Miquel Desclot i la poesia per a infants». *Revista del Col·legi Oficial de Doctors i Llicenciats en Filosofia i Lletres i en Ciències de Catalunya* [Barcelona], núm. 123 (desembre 2004), p. 35-49.
- DESCLOT, M. "La poesia per a infants a Catalunya", *Faristol*, núm. 15, 1993, p. 31-34.
- FALGUERA, Enric. «Aproximació a la poesia de Josep M. Sala-Valldaura: la filosofia de la paraula». *Reduccions: revista de poesia*, [en línia], 2019, Núm. 114,
- FALGUERA, Enric. "La poesia infantil". *Rivista Italiana di Studi Catalani*, 2021, Núm. 11 [en premsa]
- LLUCH, Gemma. «Hi ha poesia per a infants?». *Caràcters*, [València], núm. 1 (octubre 1997), p. 2
- PRATS, Margarida. «La poesia per a infants. Estat de la qüestió en llengua catalana». *Caplletra. Revista Internacional de Filologia*, [en línia], Núm. 46, p. 149-182.
- SALA-VALLDAURA. *Tren de paraules*. Lleida: Pagès, 1997.
- SALA-VALLDAURA. *Disfresses*. Barcelona: La Galera, 2002.
- SALA-VALLDAURA. *El carnaval dels animals*. Barcelona: Bellaterra música edicions, 2011.

Nota biogràfica

Enric Falguera Garcia és professor lector Serra Hunter i investigador a la Facultat d'Educació, Psicologia i Treball Social de la Universitat de Lleida. És doctor en Filologia Catalana per aquesta mateixa Universitat. La seva docència se centra en els graus de Mestre d'Educació Infantil i Educació Primària i el Màster en Formació Avançada en Educació Infantil i Educació Primària que coordina. Les seves línies de recerca estan relacionades amb la didàctica de la literatura basada en textos poètics i dramàtics, així com textos digitals i en la poesia catalana contemporània. Entre les seves publicacions es troben les indexades en revistes com *Ocnos*, *Ausa*, *Lenguaje y Textos*, *Caràcters*, *Estudis Romànics*, entre d'altres.

Mireia Canals-Botines (UVic-UCC) Contes (des)explicats: La Caputxeta vermella i La Caputxeta forçada

La Caputxeta vermella és un conte de fades de transmissió oral, que més endavant s'ha plasmat en diversos escrits: primer per Charles Perrault i, més endavant, pels germans Grimm. L'any 2013, Vivim del Cuentu i Albert Vitó publiquen *La Caputxeta forçada*, amb l'objectiu de reescriure aquest conte clàssic amb una mirada cap a la igualtat de gènere, per tal de potenciar l'esperit crític dels infants. Mitjançant una anàlisi comparativa d'aquestes dues obres, ens endinsarem en l'estructura narrativa i l'evolució no sexista dels seus personatges, posant l'accent en els femenins. S'examinarà la literatura contemporània en relació a la revisió d'estereotips de gènere i les noves masculinitats. L'anàlisi dels contes es farà a partir de les premisses estructurals de la literatura infantil, prenent com a models Lavandier (2003), Truby (2007) i Canals-Botines (2020). En suma, aquesta comunicació vol oferir els resultats d'haver analitzat estructuralment aquestes dues obres i els seus personatges femenins.

Referències bibliogràfiques

- Canals-Botines, M. Una aproximación a las estructuras narrativas. 207-RICERCHE PEDAGOGICHE-APRILE-GIUGNO 2018, 37.

- Canals-Botines, M. (2020). Teaching Narrative Structures to Students majoring in Pre-School and Primary Education. *Studi sulla Formazione/Open Journal of Education*, 23(1), 175-186.
- Ginard Garau, M. Una revisió de la literatura infantil: anàlisi des d'una perspectiva de gènere.
- García Huescar, V. (2020). Igualdad en la Literatura Infantil como prevención de la violencia de género.
- Lavandier, Y. (2019). *La dramaturgie. Les Impressions nouvelles*.
- Palomeras Ferran, M. (2014). La Moral en els contes infantils: estudi sobre la transmissió de valors morals en la narrativa infantil catalana.
- Salvà Jordà, A. M. (2018). Els contes com a recurs per a la inclusió.
- Truby, J. (2008). *The anatomy of story: 22 steps to becoming a master storyteller*. Farrar, Straus and Giroux.

Nota biogràfica

Mireia Canals-Botines és actualment professora i investigadora a la UViC-UCC. És investigadora activa en gènere, literatura infantil i estudis socials i doctora en Comunicació (2009) per la Universitat Ramon Lluïl. També és una escriptora activa de llibres infantils, 42 publicats a hores d'ara i una novel·la per a adolescents que va obtenir una beca de la Generalitat de Catalunya el 2017, tots ells relacionats amb el creixement i les emocions, que han estat traduïts a molts idiomes.

3. La llengua catalana als segles XX i XXI: descripció, prescripció i usos

Núria de Rocafiguera Montanyà / Aurora Bel (Universitat Pompeu Fabra)

Com resollem l'ambigüitat referencial en català? Efectes del bilingüisme i la dominança lingüística en la interpretació de l'anàfora pronominal

En català, d'acord amb les prediccions de la Hipòtesi de la Posició de l'Antecedent (HPA; Carminati 2002) per a l'italià i a diferència del castellà, els pronoms nuls de subjecte tendeixen a recuperar antecedents subjecte i els pronoms explícits, antecedents objecte (Bel i García-Alcaraz 2018). També hi influeixen, però, factors discursius com ara l'estatus informatiu de l'antecedent (de la Fuente 2015). La integració d'informació de diferents dominis lingüístics pot representar un repte per als parlants bilingües i derivar en opcionalitat en la interpretació com a efecte general del bilingüisme (Hipòtesi de la Interfície, IH; Sorace 2011). Tenint en compte la microvariació entre català i castellà, també pot aparèixer influència translingüística (Romano 2019). L'objectiu d'aquest estudi és analitzar la interpretació de pronoms de subjecte en català en bilingües català-castellà amb diferents graus de dominança lingüística per explorar si s'observen efectes generals del bilingüisme o d'influència translingüística entre català i castellà.

Tres grups de bilingües —dominants de català (N=34), equilibrats (N=31) i dominants de castellà (N=29)— van completar una tasca de selecció forçosa en català que avaluava la interpretació de pronoms de subjecte ambigus (nuls vs. explícits) com a correferents d'antecedents subjecte o objecte, en quatre estructures diferents: canòniques, dislocacions de l'antecedent objecte, focalitzacions de l'antecedent subjecte i focalitzacions de l'antecedent objecte. Els resultats mostren que, en estructures canòniques, els bilingües dominants de català mostren uns patrons interpretatius d'acord amb l'HPA més polaritzats que els bilingües equilibrats i dominants de castellà, que tenen preferències menys categòriques i semblants al castellà. En estructures informatives marcades, més complexes, no s'observa opcionalitat sistemàtica en cap grup, en contra de les prediccions de la IH (Sorace 2011). Els resultats són compatibles amb l'aparició d'influència translingüística de la llengua més flexible (castellà) cap a la llengua més categòrica (català), modulada per la dominança lingüística (Romano 2019).

Referències bibliogràfiques

- Bel, A. i García-Alcaraz, E. (2018). Pronoun interpretation and processing in Catalan and Spanish bilingual and monolingual speakers. In A. Cuza & P. Guijarro (eds.), *Language Acquisition and Contact in the Iberian Peninsula*. Berlin/New York: Mouton de Gruyter.
- Carminati, M. N. (2002). *Processing of Italian Subject Pronouns* (Tesi doctoral no publicada). University of Massachusetts at Amherst.
- de la Fuente, I. (2015). *Putting pronoun resolution in context: The role of syntax, semantics, and pragmatics in pronoun interpretation* (Tesi doctoral). Université Paris Diderot.
- Romano, F. B. (2019). Remarks on research of anaphora resolution in situations of language contact: Cross-linguistic influence and the PAS. *International Journal of Bilingualism*, 23(1), 3-20.
- Sorace, A. (2011). Pinning down the concept of "interface" in bilingualism. *Linguistic Approaches to Bilingualism*, 1(1), 1-33.

Nota biogràfica

Núria de Rocafiguera és investigadora predoctoral al Departament de Traducció i Ciències del Llenguatge de la Universitat Pompeu Fabra, i membre del grup de recerca ALLENCAM (Adquisició de Llengües en la Catalunya Multilingüe). Actualment estudia principalment efectes del bilingüisme en la interpretació i el processament de fenòmens lingüístics en llengua catalana, des d'una perspectiva lingüística formal i psicolingüística..

Elena Sánchez-López (UA)

La fraseologia catalana en el s. XXI

La fraseologia és la sub branca de la lingüística que estudia les unitats polilèxiques. En general, es considera que, a més de la polilèxicalitat, presenten dos trets: la fixesa i la idiomàticitat. Mentre que la fixesa incideix en la qualitat d'unitat, la idiomàticitat presenta diverses definicions que la relacionen amb el seu caràcter idiosincràtic/típic d'una llengua, la no-composicionalitat o el sentit figurat.

Des d'una perspectiva lingüística, les unitats idiomàtiques han representat un repte que ha rebut tractaments diversos. L'estructuralisme i el generativisme es limitaven a relegar-les a la categoria d'anomalies. Amb l'arribada de la lingüística cognitiva, van rebre la carta de naturalització i, en lloc de ser considerades anòmales, es van incloure entre les unitats de la llengua. En aquest sentit, eren equivalents a altres mots que s'entenen mitjançant els processos cognitius de metàfora i la

metonímia. Els paradigmes lingüístics actuals ens permeten estudiar-les des de noves perspectives que expliquen millor els seus trets i les equiparen a la resta d'unitats referencials de la llengua. La Gramàtica de Construccions, el procés de construccionaltització, la Teoria de la Inferència Invitada del Canvi Semàntic (TIICS), la lingüística basada en l'ús i les nocions de coneixement compartit i Model Cultural ens desvelen la natura de la idiomàtica, alhora que integren les unitats polilèxiques en el sistema "normal" de la llengua. Els conceptes de convencionalització (concebuda com a fixació d'ús-social) i entrenchment (fixació psicolingüística) resolen la incògnita d'una forma associada a un significat fraseològic i expliquen fenòmens com ara la reproduïbilitat. L'objectiu de la ponència serà bastir un marc teòric que integre els corrents lingüístics esmentats i els aplique a una unitat polilèxica idiomàtica a fi d'explicar-ne l'origen, els trets actuals i el lloc en el sistema de llengua.

Referències bibliogràfiques

- Diessel, Holger. 2014. "Usage-Based Linguistics." In Oxford Bibliographies. Oxford: Oxford University Press.
- Goldberg, Adele. 2006. *Constructions at Work: The Nature of Generalization in Language*. Oxford: Oxford University Press.
- Keckses, I. 2012. "Encyclopaedic knowledge and cultural models", *Cognitive pragmatics*, Berlin, De Gruyter Mouton, p. 177-200.
- Sánchez-López, E. 2015. "Phraseologization as a process of semantic change", *Catalan Journal of Linguistics* 14, p. 159-177.
- Sánchez-López, E. 2020. "On the importance of a diachronic approach to phraseology", *Changes in Meaning and Function: Studies in historical linguistics with a focus on Spanish*, Amsterdam, John Benjamins, 300-329.
- Sánchez-López, E. 2021. "El significado de las locuciones somáticas y su elaboración discursiva", *eHumanista/IVITRA*, 19, pp. 421-439.
- Schmid, H.J. 2012. *Cognitive pragmatics*, Berlin, De Gruyter Mouton, 2012.
- Traugott, E. i Dasher, R. B. 2002. *Regularity in Semantic Change*, Cambridge, Cambridge University Press.
- Traugott, E. i Trousdale, G. 2013. *Constructionalization and constructional changes*, Oxford: Oxford University Press.

Nota biogràfica

Elena Sánchez-López és Dra. Europea en Filologia Catalana, Llicenciada en Traducció i Interpretació: Anglès, Experta Universitària en Traducció i Correcció de Textos (Anglès-Espanyol-Català) i Màster en Educació i Tecnologies de la Informació i la Comunicació per la Universitat d'Alacant. La seua tesi doctoral va ser guardonada amb el Premi Extraordinari de Doctorat. En l'actualitat, és Professora Titular d'Universitat al Departament de Filologia Catalana de la Universitat d'Alacant, on fa classe de llengua catalana i traducció de les combinacions lingüístiques anglès-català i alemany-català. La seua recerca es caracteritza per una orientació multidisciplinària que uneix la lingüística de corpus, la semàntica cognitiva i la fraseologia, principalment en l'àmbit de la llengua catalana, però també de forma contrastiva amb l'anglès, l'espanyol i l'alemany.

Ha participat en els projectes: Traducció de clàssics valencians a llengües europees. [VIGROB-125], Bases para una gramàtica del catalán antiguo [HUM2005-03508/FILO], Constitució d'un Corpus Textual per a una Gramàtica del Català Antic [IVITRA-IEC/PT2008-S0406-MARTINES01] i Gramàtica del catalán moderno (1601-1833) [FFI2012-37103].

Andreu Sentí Pons / Miquel Esplà-Gomis (UV / UA)

Primera versió del corpus Parlars: un corpus per a la llengua oral i col·loquial

Les llengües romàniques han experimentat un procés d'estandardització important que ha reduït la diversitat dialectal, especialment en les àrees d'extensió de les llengües majoritàries com el francès, l'italià o l'espanyol (Auer 2005, Alfonzetti 2017). En el cas de les llengües minoritzades, la interferència i el canvi lingüístic també tenen conseqüències importants (Segura 2003). Per això, necessitem arxius i bases de dades de les varietats dialectals i de la llengua oral que preserven aquest patrimoni. I, concretament des de la perspectiva de l'estudi de la variació lingüística, necessitem que aquests arxius tinguin forma de corpus lingüístics orals, ja que permetran l'estudi d'aspectes sintàctics, semàntics i pragmàtics, que d'una altra manera serien difícilment analitzables.

La llengua catalana oral té un dèficit de corpus, especialment de tipologies conversacionals en registres col·loquials i amb representativitat dialectal (Montserrat i Segura 2020). Per això, necessitem un corpus que ompliga aquest buit, com ara el corpus Parlars (www.uv.es/corvalc) (Esplà-Gomis i Sentí en preparació). En aquesta presentació explicarem el model de treball que hem configurat per a la constitució del corpus Parlars i mostrarem la primera versió de textos disponibles (corpus Parlars 1.0; actualment en procés de revisió; Esplà-Gomis i Sentí en preparació), conformada per 11 textos conversacionals i 1 monòleg de parlants valencians.

El disseny d'un corpus oral implica diverses dificultats metodològiques, tecnològiques i lingüístiques (cf. Love et al. 2017; Lüdeling i Kytö 2008; Wichmann 2008; Esplà-Gomis i Sentí 2020). En aquesta presentació: i) tractarem aspectes metodològics relacionats amb la recollida de dades; ii) mostrarem els criteris de transcripció (Beltran et al. 2019); i iii) mostrarem els avantatges de les tecnologies de la parla usades per a l'anotació del corpus (ELAN, Wittenburg et al. 2006; Apertium, Forcada et al. 2011).

Referències bibliogràfiques

- Alfonzetti, Giovanna (2017): Introduction. Sociolinguistic research in Italy: A general outline. *Sociolinguistic studies*, 11, no 2-4, 237-270.
- Auer, Peter (2005): Europe's sociolinguistic unity, or: A typology of European dialect/standard constellations. In Delbecque, N., van der Auwera, J. & Geeraerts, D. (ed.): *Perspectives on Variation: Sociolinguistic, Historical, Comparative*. Berlin, New York: De Gruyter Mouton.
- Beltran, Vicent; Esplà, Miquel; Guardiola, M. Isabel; Montserrat, Sandra; Segura, Carles; Sentí, Andreu (2019). Criteris per a la transcripció del corpus Parlars. Segona versió. València, Universitat de València. Roderic. <http://roderic.uv.es/handle/10550/71244>
- Montserrat, Sandra & Segura, Carles (2020). Un corpus col·loquial i dialectal del valencià: PARLARS. *Zeitschrift für Katalanistik*, 33, 9-44.
- ELAN (Version 5.2) [Computer software]. (2018, April 04). Nijmegen: Max Planck Institute for Psycholinguistics. Retrieved from <https://tla.mpi.nl/tools/tla-tools/elan/>
- Forcada, Mikel L. & Ginestí-Rosell, Mireia & Nordfalk, Jacob & O'Regan, Jim & Ortiz-Rojas, Sergio & Pérez-Ortiz, Juan Antonio & Sánchez-Martínez, Felipe & Ramírez-Sánchez, Gema & Tyers, Francis M. (2011).
- Apertium: a free/open-source platform for rule-based machine translation. *Machine translation* 25.2 (2011): 127-144.
- Gomis-Esplà, Miquel & Sentí, Andreu (ed.) (2020): "Spoken Corpus Linguistics in Romance: thoughts, design and results", *Caplletra* 69.
- Gomis-Esplà, Miquel & Sentí, Andreu (in preparation): The spoken corpus PARLARS: design, transcription and annotation of an informal corpus for Valencian Catalan.
- Love, R., Dembry, C., Hardie, A., Brezina, V., & McEnery, T. (2017). The Spoken BNC2014. *International Journal of Corpus Linguistics*.
- Lüdeling, A., & Kytö, M. (eds.) (2008) *Corpus Linguistics: An International Handbook*. Berlin: Walter de Gruyter.
- Segura, Carles (2003). Variació dialectal i estandarització al Baix Vinalopó. Alacant / Barcelona, Institut Interuniversitari de Filologia Valenciana / Publicacions de l'Abadia de Montserrat.
- Wichmann, A. (2008). Speech corpora and spoken corpora. In A. Lüdeling & M. Kytö (Eds.), *Corpus Linguistics: An International Handbook*. Berlin, Walter de Gruyter, 187-206.
- Wittenburg, P., Brugman, H., Russel, A., Klassmann, A., Sloetjes, H. (2006). ELAN: a Professional Framework for Multimodality Research. In: *Proceedings of LREC 2006, Fifth International Conference on Language Resources and Evaluation*.

Nota biogràfica

Andreu Sentí és doctor en Filologia Catalana (2013). Actualment, és professor titular de lingüística catalana al Departament de Filologia Catalana de la Universitat de València. Ha publicat articles sobre semàntica, especialment sobre perífrasis verbals, construccions modals i evidencials en català i lingüística diacrònica. Actualment coordina el Corpus Parlars, un corpus oral i informal (www.uv.es/corvalc).

Miquel Esplà-Gomis és doctor en Tecnologies de la Traducció (2016). Actualment, és Professor Ajudant Doctor al Departament de Llenguatges i Sistemes Informàtics de la Universitat d'Alacant. El seu àmbit d'especialitat són les tecnologies de la traducció i ha publicat diversos articles relacionats amb la traducció automàtica, les tecnologies de suport per als traductors i la creació, recol·lecció i explotació de corpus multilingües per a l'ús de tècniques de traducció automàtica. Darrerament ha participat en diversos projectes europeus centrats en la recol·lecció automàtica de corpus textuais multilingües a partir de documentació pública a Internet i actualment coordina el projecte MaCoCu (<https://macocu.eu/>).

4. Didàctica de la llengua i de la literatura catalanes: nous enfocaments i tractaments integrats de llengua, literatura i cultura

Alícia Martí Climent / Pilar Garcia Vidal (Universitat de València)

Possibilitats del vídeo en la docència virtual

El vídeo ha tingut moltes funcions en l'ensenyament, com ara la transmissió de continguts i la motivació dels estudiants cap a un tema. Hi presentem el treball realitzat en els projectes d'innovació educativa desenvolupats en el Grau de Mestre/a en Educació Infantil i Primària i el Màster de Secundària de la Universitat de València durant els cursos 2019-2020 i 2020-2021: L'ús educatiu del vídeo en la formació de mestres (UV-SFPIE_PID19-1094441) i El vídeo en l'educació superior. Pràctiques innovadores audiovisuals en la formació de docents.

L'objectiu d'aquest estudi és millorar la intervenció dels professionals universitaris que formen al futur professorat en relació amb l'adquisició de l'aprenentatge lingüístic i literari, mitjançant la incorporació de l'ús educatiu del vídeo per a la docència virtual. Com assenyalava García García (2014), el vídeo hauria de ser part fonamental de l'educació mediàtica del nostre alumnat, però s'hauria d'enfocar més cap a la producció que no al visionat o consum. En aquest cas, hem explorat noves possibilitats del vídeo en el treball acadèmic per tal de contribuir a un aprenentatge significatiu, una alfabetització digital i un augment de les possibilitats de participació (Lara, Zayas, Alonso i Larequi, 2009). Ara bé, la innovació i la millora de les pràctiques educatives mitjançant les tecnologies depèn del bon ús en la seua aplicació didàctica. La renovació metodològica ha de tenir en compte els avenços en didàctica de la llengua i la literatura (Manresa, Durán i Ramada, 2012).

Hi analitzem diferents propostes d'aplicació didàctica per a treballar la llengua i la literatura, com ara vídeos lingüístics (videoling), videollet, videopoema, relat digital, booktràiler i vídeo-ressenyes. N'explorem les possibilitats didàctiques, seguint Ballesteros-Regaña (2013), amb l'objectiu d'establir uns criteris per a la utilització didàctica del vídeo en l'educació superior.

Referències bibliogràfiques

- Ballesteros-Regaña, C. (2013). El vídeo en la enseñanza y la formación. En J. Barroso, J. Cabero (coords.), *Nuevos escenarios digitales: Las tecnologías de la información y la comunicación aplicadas a la formación y desarrollo curricular* (pp.167-186). Madrid: Pirámide.
- García García, D. (2014). Creación y edición de vídeo. En TRUJILLO, F. (coord.), *Artefactos digitales. Una escuela digital para la educación de hoy*. Barcelona: Graó, 114-117.
- Lara, T., Zayas, F., Alonso, N., Larequi, E. (2009). *La competencia digital en el área de Lengua*. Barcelona: Octaedro.
- Manresa, M., Duran, C., Ramada, L. (2012). Les TIC en les seqüències didàctiques de llengua i literatura. *Articles de Didàctica de la Llengua i la Literatura*, 57, 36-48.

Nota biogràfica

Proposta de comunicació d'Alícia Martí Climent i Pilar Garcia Vidal, membres de GIEL i professores de la Universitat de València

Alícia Martí Climent és Doctora en Llengua i literatura catalanes per la Universitat de València i treballa com a professora al Departament de Didàctica de la Llengua i la Literatura de la Universitat de València. Forma part de la Unitat d'Educació Multilingüe (UEM) de la Universitat de València.

Pilar Garcia Vidal és Doctora en Didàctica de la Llengua i la Literatura per la Universitat de València. Té una llarga experiència docent com a professora de Secundària i com a professora associada al Departament de Didàctica de la Llengua i la Literatura de la Universitat de València.

Totes dues formen part del Grup d'Investigació en Ensenyament de Llengües (GIEL) i són membres de la Xarxa cooperativa d'experiències TIC per a l'ensenyament en valencià *Un entre tants*, de l'Associació Internacional de Llengua i Literatura Catalanes (AILLC) i de la Sociedad Española de Didáctica de la Lengua y la Literatura (SEDLL).

Les seues línies de recerca giren al voltant de la didàctica de la llengua i la literatura, les TIC com a recurs educatiu i el treball per projectes. Hi han participat en diversos projectes d'investigació sobre les dificultats d'escriptura, l'autobiografia lingüística, l'ensenyament de la gramàtica i les pràctiques dels docents, entre d'altres. També han participat en projectes d'innovació educativa, com ara *TIC, TAC, TAP. Projectes de llengua i literatura* (ref. UV-SFPIE_RMD18-841879), *L'ús educatiu del vídeo en la formació de mestres* (UV-SFPIE_PID19-1094441) i actualment *El vídeo en l'educació superior. Pràctiques innovadores audiovisuals en la formació de docents*, coordinats per Alícia Martí Climent.

Agnès Rius-Escudé / Dolors Font-Rotchés / Francina Torras i Compte (Universitat de Barcelona)

Càpsules didàctiques per millorar la pronunciació del català en línia

En aquesta comunicació, presentarem els resultats d'una experiència d'ensenyament-aprenentatge en línia amb els alumnes de Llengua Catalana per a l'Ensenyament de la Facultat d'Educació de la Universitat de Barcelona (UB) que presenten dificultats en la pronúncia dels sons del català, que són futurs mestres, que tenen una bona actitud i aptitud per millorar, i per la majoria dels quals, un 70%, el català és la seva L2.

La proposta vol contribuir a resoldre els problemes bàsics de caràcter fonètic que tenen els estudiants que han d'assolir una bona competència lingüística oral. Es tracta d'un pla d'acció inspirat, bàsicament, en els principis del mètode verbotonal, en què es treballa a partir de l'audició, la percepció, la imitació i la producció, amb la finalitat d'afavorir la comunicació i d'aproximar-ne les produccions orals a l'accent nadiu (Dalmau et. al., 1985; Renard, 1971). En l'ensenyament en línia en temps de Covid, hem replantejat la metodologia per practicar pronunciació i hem aplicat l'enfocament pedagògic de la Flipped Classroom (Bergmann i Sams, 2014), per la qual cosa hem creat unes càpsules didàctiques de pronunciació (vídeo) inspirades en l'esquema proposat per Bau, Pujol i Rius-Escudé (2007) per treballar els sons que presenten més dificultats: l'obertura i el tancament de les vocals, la neutralització, la sonorització, els sons laterals i els emmudiments.

Així, doncs, l'ús de les càpsules permeten que l'alumnat treballi de manera autònoma per solucionar les seves mancances. Per aconseguir un progrés òptim, però, cal que totes les tasques siguin tutoritzades per un professor.

Durant el segon semestre del curs 2019-2020, en docència en línia, hem experimentat aquest mètode amb 60 estudiants de primer curs del grau de Mestre d'Educació Infantil de la UB i hem constatat que gairebé tots han millorat de manera considerable la seva pronúncia.

Referències bibliogràfiques

- Bau, M.; Pujol, M.; Rius, A. (2007). Curs de pronunciació. Exercicis de correcció fonètica. Barcelona: PAMSA.
- Bergmann, J.; Sams, A. (2014). Flipped Learning: Gateway to Student Engagement. Washington: International Society for Technology in Education.
- Dalmau, M.; Miró, M; Molina, D. A. (1985). Correcció fonètica. Mètode Verbo-Tonal. Vic: EUMO.
- Renard, R. (1971). Introduction à la méthode verbo-tonale de correction phonétique. París: Didier.

Nota biogràfica

Agnès Rius-Escudé: Professora Lectora Serra Hunter del Departament d'Educació Lingüística i Literària de la Facultat d'Educació de la Universitat de Barcelona, on imparteix docència en els Graus de Mestre i al Màster de Recerca en Didàctica de la Llengua i la Literatura. També és tutora de Pràctiques del Postgrau d'Ensenyament de Català per a Persones Adultes (UVic-UB-UAB). Com a membre del Grup de Recerca en Entonació i Parla (Laboratori de Fonètica Aplicada- UB) (2014 SGR1619), s'ha especialitzat en l'estudi de la llengua oral des del punt de vista de la pronúncia dels sons en parla espontània i de la locució. Com a membre del Grup d'Innovació Docent DIDAL. Dinàmiques d'Innovació Docent per a l'Aprenentatge de Llengües (GINDOC-UB/084), ha treballat en la implementació dels models de pronúncia del català obtinguts en la recerca tot experimentant en comunitats d'aprenentatge, aprenentatge mòbil i aula invertida. Els resultats de les seves investigacions han estat presentats a nombrosos congressos nacionals i internacionals i publicats a revistes científiques i llibres de reconegut prestigi.

Dolors Font-Rotchés: Professora Titular del Departament d'Educació Lingüística i Literària de la Facultat d'Educació de la Universitat de Barcelona, on imparteix docència en els Graus de Mestre i al Màster de Recerca en Didàctica de la Llengua i la Literatura. També és professora del Postgrau d'Ensenyament de Català per a Persones Adultes (UVic-UB-UAB). Com a membre del Grup de Recerca en Entonació i Parla (Laboratori de Fonètica Aplicada- UB) (2014 SGR1619), s'ha especialitzat en l'estudi de la pronúncia i l'entonació, i l'anàlisi melòdica de llengües i interllengües, sobretot català i castellà. Com a membre del Grup d'Innovació Docent DIDAL. Dinàmiques d'Innovació Docent per a l'Aprenentatge de Llengües (GINDOC-UB/084), ha treballat en la implementació dels models de pronúncia del català obtinguts en la recerca tot experimentant en comunitats d'aprenentatge, aprenentatge mòbil i aula invertida. Els resultats de les seves investigacions han estat presentats a nombrosos congressos nacionals i internacionals i publicats a revistes científiques i llibres de reconegut prestigi.

Francina Torras i Compte: Llicenciada en Filologia Catalana. Professora titular del Departament d'Educació Lingüística i Literària de la Facultat d'Educació de la Universitat de Barcelona. Imparteix docència en els graus d'Educació Infantil i Educació Primària, i al Màster d'Ensenyament de Català com a Primera i Segona Llengua. Membre del grup Grup de Recerca Reconegut en Entonació i Parla, (Laboratori de Fonètica Aplicada- UB) (2014 SGR1619) i del grup d'innovació docent DIDAL. Dinàmiques d'Innovació Docent per a l'Aprenentatge de Llengües (GINDOC-UB/084). S'ha dedicat a treballar la competència comunicativa oral i, sobretot, a buscar estratègies perquè l'alumnat millori la seva locució i la seva pronúncia

en llengua catalana. Es coautora del manual Actualització de les habilitats del discurs docent oral i de diversos articles relacionats amb aspectes fonètics.

Ares Llop Naya / Anna Paradís / Eloi Puig Mayenco (University of Cambridge / University of Oxford / King's College London)

Per si mai ningú ho ensenya: Una aproximació multidimensional a l'adquisició i l'ensenyament-aprenentatge de la negació a la classe de CLE

L'objectiu d'aquest treball és tendir ponts entre els estudis sobre el coneixement psicolingüístic i l'adquisició de llengües i les aproximacions didàctiques i els materials docents de català com a LE (Comajoan-Colomé, 2014; Elis i Shintani, 2014). En concret, analitzem la manera com un conjunt d'aprenents de català (Ln) multilingües i amb perfils lingüístics diferents adquireixen i aprenen el sistema negatiu del català i com, en aquest procés, el nou sistema adquirit interacciona amb els de les altres llengües prèviament adquirides. L'estudi empíric consisteix en una tasca de judicis de veridicitat sobre l'ús dels mots negatius en contextos no verídics i el funcionament del sistema de concordança negativa. Els resultats ofereixen dades rellevants per a l'anàlisi del funcionament del sistema negatiu en aprenents de diferents nivells amb L1 i L2/L3 diferents pel que fa a les relacions de concordança negativa i a l'ús de mots negatius en contextos no verídics. El perfil dels aprenents de català comprèn parlants de L1 anglès, castellà, portuguès, italià, francès i romanès. La tria respon al fet que aquestes llengües presenten semblances i diferències significatives respecte del català.

Els resultats de l'anàlisi empírica s'acaren amb les constatacions obtingudes fruit de la prospecció panoràmica de l'ensenyament-aprenentatge del sistema negatiu en català als principals manuals de català com a LE i a les gramàtiques pedagògiques. Concretament, analitzem els continguts tractats pel que fa al funcionament del sistema negatiu; la programació i seqüenciació dels continguts; el metallenguatge; les estratègies docents i la incorporació de la comparació interlingüística. Amb la voluntat de crear simbiosis entre els estudis lingüístics formals i la didàctica de la llengua (Ortega, 2012), aquest acarament pretén detectar: i) el grau de coherència de la seqüenciació dels continguts d'acord amb les constatacions sobre la interllengua dels aprenents; ii) la correlació entre el domini de les estructures analitzades i el grau d'exposició dels alumnes a les formes meta; iii) la inclusió del diàleg amb les gramàtiques de les llengües dels alumnes.

Referències bibliogràfiques

- Comajoan-Colomé, L. (2014). Tendències actuals en l'ensenyament de la gramàtica en contextos de primera o segona llengua. El cas del català. *Lenguaje y textos*, 40, 33-48.
- Ellis, R.; Shintani, N. (2014). *Exploring language pedagogy through SLA research*. New York: Routledge.
- Ortega, L. (2012). *Language acquisition research for language teaching: Choosing between application and relevance*. Dins: Hinger, B & et. al. (eds.). *Sprachen lernen: Kompetenzen entwickeln? Performenzen (über)prüfen*, 24-38. Viena: Präsenz Verlag.

Nota biogràfica

Ares Llop Naya és doctora en lingüística per la Universitat de Barcelona i ha dut a terme recerca en variació sintàctica de les llengües romàniques i en l'ensenyament-aprenentatge del català com a primera llengua i com a llengua estrangera. Actualment és Batista i Roca Fellow de Fitzwilliam College (Cambridge) i docent dels Estudis Catalans a la University of Cambridge.

Anna Paradís és doctora en lingüística per la Universitat Autònoma de Barcelona i la seva recerca gira a l'entorn de la sintaxi romànica (amb un interès especial en els clítics i les estructures complexes). També ha treballat en el camp de la sociolingüística i l'ensenyament de llengües. Actualment és docent dels Estudis Catalans a la University of Oxford i membre del Research centre for Romance Linguistics.

Eloi Puig Mayenco és doctor en psicolingüística per la Universitat de Reading i la seva recerca se centra en l'estudi del bilingüisme i el multilingüisme en diferents contextos. En concret, s'ha especialitzat en l'adquisició de la sintaxi de terceres llengües en edat adulta. Actualment és professor i investigador en lingüística aplicada a King's College London.

Clàudia Costa Cantos / Anna Perera Roura (Universitat de Girona)

Els Jocs Florals de la llengua catalana a l'exili: història de la literatura, de la llengua i de la cultura catalanes

Després de la guerra civil espanyola, i tenint en compte la situació política i social que assetjava la llengua i la literatura catalanes, la celebració dels Jocs Florals de la llengua catalana a l'exili va esdevenir un acte de resistència i d'afermament

de la vitalitat cultural catalana. L'any 1940 es va iniciar l'organització dels primers Jocs Florals de la llengua catalana a l'exili, que van celebrar-se el 1941 a la ciutat de Buenos Aires. Reivindicant-se com a continuadors dels Jocs Florals de Barcelona –mantenint, per tant, la vinculació amb el territori català–el certamen celebrat l'any 1941 a la capital argentina va ser la primera de les trenta-set edicions dels Jocs Florals a l'exili que, un cop l'any, fins el 1977, es van celebrar regularment en diverses ciutats americanes i europees.

En els últims anys, el grup de recerca de Patrimoni Literari de la Universitat de Girona ha desenvolupat una projecte educatiu que pretén aprofundir en les implicacions culturals i polítiques de la producció literària flouresca així com difondre el seu potencial didàctic a través de les humanitats digitals. En aquest sentit, aquesta comunicació té com a objectiu donar a conèixer les propostes didàctiques i els recursos docents que hem dissenyat per a cada una de les etapes educatives.

Referències bibliogràfiques

Margarida Casacuberta: «Els Jocs Florals de l'exili republicà en terres occitanes: Montpeller (1946), Tolosa (1952) i Marsella (1967)» (en premsa).

Josep Faulí: "Els Jocs Florals de la llengua catalana a l'exili (1941-1977)". Barcelona: Publicacions de l'Abadia de Montserrat, 2004.

Josep M. Domingo: «Els Jocs Florals en la literatura catalana contemporània», Catalan Historical Review, núm. 6, 2013.

Anna Perera Roura: "Los 'Jocs Florals' de la lengua catalana en el exilio: el caso de Costa Rica (1955)". Istmo. Revista virtual de estudios literarios y culturales centroamericanos núm. 38, 2019.

Nota biogràfica

Clàudia Costa. Graduada en Llengua i Literatura Catalanes i Màster en Formació del Professorat per la Universitat de Girona (UdG). Actualment treballa a la Universitat de Girona en tasques de suport de tres càtedres literàries: la Càtedra de Patrimoni Literari Maria Àngels Anglada - Carles Fages de Climent, la Càtedra Joan Vinyoli de poesia contemporània i la Càtedra Víctor Català d'estudis sobre el Modernisme.

Anna Perera. Llicenciada en Filologia Catalana, màster de recerca en Humanitats i doctora en Filologia Catalana, amb la tesi "L'erotisme en la poesia catalana del segle XX: Joan Salvat-Papasseit, Josep Palau i Fabre i Gabriel Ferrater". Treballa a la Universitat de Girona com a tècnica de recerca i de gestió i és professora associada del Departament de Filologia i Comunicació. També forma part del grup de recerca de Literatura de l'Edat Moderna, Contemporània i Patrimoni Literari.